

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ
ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΕΙΣ
ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ
ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΝ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΜΕΤΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ
ΜΑΖΙΜΟΥ
ΤΟΥ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΝΟΥ

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μεγίστῃ Μονῇ τοῦ Βατοπαιδίου.

Ἰανουάριος 1995.

Πανηγυρικὴ ἄσματικὴ ἀκοροῦθία
εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ δὴ
εἰς τὴν θαυματοῦρον αὐτῆς εἰκόνα τὴν
ἐν Βατοπαιδίῳ, τὴν ἐπικαρουμένην

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Μετὰ ἀκοροῦθίας τοῦ ὁσίου
πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμοροῦντοῦ

ΜΑΞΙΜΟΥ
τοῦ Βατοπαιδινού.

Ψαλλομένη τῇ ΚΑ' τοῦ Ἰανουαρίου,
ἐν τῇ Ἱ.Μ.Μ. Βατοπαιδίου.

Συνετέθη ἐκ διαφόρων ἀκοροῦθιῶν
τῶν:

Γέροντος Ἰωσήφ μοναχοῦ, Βατοπαιδινού,
π.Γερασίμου Ὑμνογράφου Μ.Χ. Ἐκκλησίας.
καὶ κ.Χαραλάμπους Μπούσια δρ. Χημικοῦ.

Ἐκτύπωσις ἐν τῇ Ἱ.Μ.Μ. Βατοπαιδίου,
Ἰανουάριος 1995.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΩ.

Εἰς τὸ "Κύριε ἐκέκραξα" ἰστώμεν
στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς
Προσόμια.

Τῆς Παραμυθίας. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν Ὑπερούσιον Λόγον, κυφορήσα-
σα, ὑπερφυῶς Παρθένε, σωτηρία τοῦ
κόσμου, τῷ τόκῳ σου ἐδείχθης, ὡς
ἀληθῶς, τὴν ἀρὰν ἀφανίσασα, νῦν δὲ
πηγάξεις θαυμάτων τὰς δωρεάς, τοῖς
προστρέχουσι τῇ σκέπῃ σου.

Τὴν ἐν τῷ Ἄθῳ ἁγίαν, Μοῆν σου φύ-
λαττε, Παραμυθία Κόρη, τῇ παντίμῳ
σου κλήσει, πιστῶς σεμννομένην, καὶ
τὴν σεπτὴν, προσκυνοῦσαν Εἰκόνα
σου, παραμυθίαν παρέχουσαν ἀληθῆ,
τοῖς προστρέχουσι τῇ σκέπῃ σου.

Ἐκ τῆς σεπτῆς σου Εἰκόνας, πάλαι
φωνήσασα, πειρατικῆς ἐφόδου, Θεοτό-
κε ἐρῶύσω, Μοῆν Βατοπαιδίου, τὴν
ιεράν διὰ τοῦτο τὸ θαῦμά σου, ἀνα-
κηρύττομεν πάντες, καὶ τὴν θερμὴν,
προστασίαν σου καὶ πρόνοιαν.

Ἄτερα, ὅμοια.

Τοῦ Ἁγίου Μαξίμου.

Τῇ φιλοσόφῳ σπουδῇ σου, τὸν ἔξω ἄν-
θρωπον, ἐπλούτησας θεόφρον, καὶ ἄ-

σκήσει τὴν χάριν, τῶν θείων ἀποστόλ-
ων ἔνδον λαβών, Ἐκκλησίας τὸ πλήρω-
μα, ταῖς διδαχαῖς σου, στηρίξας ἀθλη-
τικῶς, ταύτας Μάξιμε ἐσφράγησας.

Τὴν τῶν πατέρων ζηλώσας, θείαν πα-
ράδοσιν, πράξει καὶ θεωρία τὸν σὸν
βίον τυπώσας, ἐσφράγισας ἀγάπη λα-
οὺς νοουθετῶν, καὶ Ἐκκλησίας τὰ δόγ-
ματα, τῇ θεολόγῳ σου γλώσσῃ ἐπι-
κροτῶν, γῆς προέων κατηξίωσαι.

Τοῦ Βαπτιστοῦ σὺ τὸν ζῆλον, ἐκμμη-
σάμενος, μετάνοιαν διδάσκεις τοῖς λα-
οῖς θεῖε πάτερ, πλὴν φθόνῳ τῶν
κρατούντων διαβληθεὶς, τῇ εἰρκτῇ
κατακέκλεισαι, χρόνοις τριάκοντα Μά-
ξιμε καὶ εὐχαῖς, ἐπεσφράγησας τὸν
βίον σου.

Τοῦ Ἁγίου Μαξίμου.

Ἦχος η' β'.

Τὸ τῆς Μοῆς ἡμῶν θέμμα, Μάξιμον
τὸν Ἰερώτατον, τὸν διπλὴν τὴν χάριν
λαβόντα, Ὁσίου καὶ διδασκάλου τὸν
τῇ ὁμολογίᾳ τὸν βίον σφραγίσαντα,
ἐπαινέσωμεν σήμερον φιλέοργοι. Ὅς
καὶ πρεσβεύει, σὺν τοῖς λοιποῖς ἡμῶν
Πατρᾶσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Παραμυθίας.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν πολλῶν δωρεῶν, αἱ δαψιλεῖς χο-
ρηγίαί, πᾶσαν γλώσσαν διεγείρουσι,
πρὸς ὕμνον καὶ αἶνον, τῶν θαυμασίων
σου Παρθένε πανταχοῦ γὰρ προφθά-
νεις, καὶ τοὺς ἐν κινδύνοις διασώξεις,
παραμυθουμένη τοὺς ἐν θλίψεσιν, ὡς
πηγὴ συμπαθείας. Διὸ τὴν ἁγίαν σου
Εἰκόνα, ἣ φερωνύμως Παραμυθία κέ-
κληται, ὡς ἐχέγγυον τῆς ἀρωγῆς σου
ἔχοντες, πρὸς σὲ ὀλοσχερῶς ἀφορῶ-
μεν. Ἄλλ' ὦ Πανύμνητε Κόρη, Παρα-
μυθία ἡμῶν καὶ σκέπη, σῶζε διὰ
παντὸς τὸ σὸν ποίμνιον.

Εἰς τὰ ἀπόστιχα. Στιχηρὰ Ἰδιόμερα.
Τῆς Παραμυθίας.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ζύρου.

Ὅτε ὁ τῆς μάνδρας προεστῶς, τοῦ Βατοπαιδίου ἰδίως, βλεφάροις εἶδέ σου, πρόσωπον τὸ πάνσεπτον, ἀλλάτον ἔκφρασιν, ἐν ταύτῳ καὶ τοῦ Τόκου σου, τοῦ θείου Παρθένε, τότε ξένου θαύματος, Παραμυθία μου, γέγονεν οὐ μόνον αὐτόπτης, ἀλλὰ καὶ αὐτήκοος μάρτυς, τῆς πρὸς μοναστὰς θερμῆς εὐνοίας σου.

Στίχος. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Ὅτε ὁ τῆς μάνδρας προεστῶς, ἐκ τῆς σῆς ἀγίας εἰκόνας, προερχομένην φωνήν, ἤκουσεν ἐξίστατο, πῶς ὁ ἀνάξιος, μοναχὸς τῆς Θεόπαιδος, αὐτήκοος θείου, θαύματος ἐγένετο, καὶ τότε γόνατα, ἔκλινε ψυχῆς καὶ σαρκίου, καὶ ἀπὸ μυχίων καρδίας, σὲ Παραμυθία ἔμεγάλυνεν.

Στίχος. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν, οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ὅτε ὁ τῆς μάνδρας προεστῶς, σοῦ τῆς φιλανθρώπου προνοίας, καὶ δαψιλοῦς ἀρωγῆς, ἔγνω τὸ ἀσίγητον, Παραμυθία σεμνή, τότε πύλας οὐκ ἤνοιξε, τοῦ Βατοπαιδίου, καὶ δεινὴν ἀπέφυγε, τῶν πειρατῶν ἀπειλὴν· ὅθεν σὺν χοροῖς τῶν ἀζύγων, αἶνον χαριστήριον Κόρη, τῆς Μονῆς προστάτιδί σοι ἔμελψεν.

Ἄβζα. Τοῦ Ἁγίου Μαξίμου.

Ἦχος α'.

Τοῦ Εὐαγγελίου τῆς χάριτος, δόκιμος ἐργάτης ὤφθης, ὡς ἀρετῆς δοχεῖον, Ὅμιε Μάξιμε· τὸν τῆς πίστεως γὰρ σπόρον, κεχερσωμέναις καρδίαις καλλιεργεῖς, προθέλυμνα ἐκτέμνων, ὀθνεῖων ταραδόσεων ζιζάνια· καὶ καλῶς τὸν ἰγῶνα τελέσας μαρτυρικοῖς ἄθλοις σφράγισας, τὴν ζωὴν σου ἀοίδιμε· καὶ

νῦν Ἀγγέλοις συνῶν, καὶ τοῦ θείου κάλλους ἐντροφῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε, τῶν τιμώντων σε Ἅγιε.

Καὶ νῦν. Τῆς Παραμυθίας.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Εὐφράνθητε οἱ ἐν Βατοπαιδίῳ θεαρέστως μονάζοντες, καὶ χορευέτω σήμερον, ὁ ἀγιώνυμος Ἄθως, ἀνάμνησιν ποιούμενοι, τῆς ἀνικῆτου πρὸς ὑμᾶς προστασίας, τῆς ἀγνῆς Παραμυθίας· αὕτη γὰρ οὐ μόνον ἐξ ὀλεθρίου κινδύνου, ἐρῶύσατο πάλαι τοὺς ἀζύγων δῆμους, ἀλλὰ τηρεῖ ἀσινεῖς ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ἀρχαίου περνηστοῦ, ἀείποτε τοὺς εὐλαβῶς αὐτὴν μακαρίζοντας.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ.

Τοῦ Ἁγίου Μαξίμου. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάραβε.

Ἀσκήσει τὸ πρότερον, παιδαγωγήσας σαυτὸν, ἐν ὄρει τοῦ Ἄθωνος, καὶ νεκρωθεὶς τῷ Θεῷ, τὸν κόσμον κατέλαβες· μέγας φανεὶς παμμάκαρ ἰσαπόστολος νέος, ἔστρεψας πλανωμένους εἰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου, διὸ θεόφρον Μάξιμε, ἡμῶν μνημόνευε.

Τῆς Παραμυθίας. Ἦχος πρ. α'.

Τὸν συνάναρχον λόγον.

Σῶσαι θέλουσα Κόρη τὸ Βατοπαίδιον, Παραμυθία γλυκεῖα ἐκ πειρατῶν βδελυρῶν, θαυμαστῶς τῷ προεστῶτι προσωμίλησας, καὶ καθυπέδειξας αὐτῷ, σωτηρίας χειρισμούς· διὸ σε νῦν εὐφημοῦντες, πιστῶς αἰτούμεθα πάντες, πρὸς τὸν Υἱόν σου τὰς θερμὰς σου εὐχὰς.

Ἄπορυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

+++++++

Εἰς τὸ "Κύριε ἐκέκραξα" ἰστώμεν
στίχους η' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς
Στιχηρὰ Προσόμοια.

Τῆς Παραμυθίας.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταυμάτων.

Παραμυθίας γλυκειάς, καὶ ἀντιλήψεως,
πιστῶν τῷ πανσεβάσῳ, ἐκτυπώματι
πίστει, προσπέσωμεν οἱ δῆμοι τῶν
εὐσεβῶν, ἐκβοῶντες· διάσωσον, ἐξ
ἀδοκῆτων παγίδων τοῦ πονηροῦ, τοὺς
ὑμνοῦντάς σε Μητρόθεε.

Τῶν μοναζόντων χορεῖαι, κατασπασώ-
μεθα, καὶ τῶν μιγάδων δῆμοι, τὴν ἁ-
γίαν εἰκόνα, τῆς μόνης Θεοτόκου καὶ
ἄρωγού, τῆς βροτῶν ὀμηγύρεως, Πα-
ραμυθίας, ἣν ἔχει ὡς θησαυρόν, τιμαλ-
φῇ τὸ Βατοπαίδιον.

Ἐκ πειρατῶν ὀλεθρίου, ἐφόδου ἔσω-
σας, Παραμυθία μάνδραν, τὴν τοῦ Βα-
τοπαίδιου, ποτὲ τῷ ἡγουμένῳ ὑπερφυ-
ῶς, ὀμλήσασα· ὄθεν σε, παρακαλοῦ-
μεν· διάσωσον καὶ ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων,
Θεονύμφευτε.

Χαριστηρίους προσρήσεις, ἀναβοῶμέν
σοι, Παραμυθία Μῆτερ, τοῦ Θεοῦ γλυ-
κυτάτη· φυλάττεις γὰρ ἀτρότους ἐκ
τοῦ ἐχθροῦ, τῶν βελῶν τοὺς οἰκέτας
σου, αἰεὶ τοὺς σπεύδοντας πίστει τῷ σῶ
σεπτῷ, προσκυνῆσαι ἐκτυπώματι.

Ἔτερα προσόμοια.

Τοῦ Ἁγίου Μαξίμου.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Τῇ ἀσκήσει τὸ πρότερον, τῇ ἀθλήσει τὸ
δεύτερον, τῇ προθέσει γέγονας μάρτυς
Μάξιμε, ἐν διωγμοῖς ταπεινούμενος,
βαστάζων ἐπ' ὤμων σου, τὸν σταυρόν
καὶ ὀδηγῶν, τοὺς λαοὺς πρὸς μετάνοι-
αν καὶ εὐσέβειαν· τῆς σεπτῆς ἐκκλη-
σίας κόσμος ὠφθης, ἀπονέμων σαῖς
προσεβείαις, τὸν ἰλασμόν τοῖς τιμῶσι σε.

Τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, ἐλλαμφθεις
τὴν διάνοιαν, τὰ γεῶδη ἅπαντα κατε-
φρόνησας, καὶ περιῶν ἐξεπαίδευσας,
λαοὺς πρὸς εὐσέβειαν, θεολόγῳ διδα-
χῇ, καὶ τῷ ἔργῳ πατῆρ ἡμῶν, θεία χά-
ριτι, ποδηγῶν πρὸς Χριστὸν πιστῶν τὰ
πλήθη, ὀδηγὸς κανῶν καὶ τύπος, καὶ
προσεβευτῆς ἐχρημάτισας.

Τὸ τοῦ Ἄθωνος βλάστημα, καὶ Μονῆς
σου ἐντρύφημα, συνελθόντες ἅπαντες
σὲ γεραίρομεν, ὡς ἀριστεὰ πανθαύμα-
στον, ὡς ἄλλον ἀπόστολον, ὡς φωτί-
σαντα λαοὺς, ἀληθείας ὑπέρμαχον, ὡς
κρατύναντα, εὐσεβείας τὰ δόγματα
σπουδῇ σου· καὶ δωρεῖς Βατοπαίδιῳ,
τὰ σωτηρίας ἐχόμενα.

Διωγμοὺς ἐκαρτέρησας, καὶ χρονίαν
ἐγκάθειρξιν, καὶ συκοφαντίας καὶ πᾶ-
σαν κάκωσιν, ὑπὲρ τοῦ θείου κηρύγ-
ματος θεόληπτε Μάξιμε, ἀλλ' ἐκάθη-
ρας παντός, ἀλλοτρίου κηρύγματος,
θείῳ λόγῳ σου, τὴν Χριστοῦ ἐκκλησίαν
ἐν Ῥωσσίᾳ, τῇ δοθείσῃ σοι σοφίᾳ, ὡς
ἀποστόλων ὁμόζηλος.

Ἦχος. Τοῦ Ἁγίου Μαξίμου.

Ἦχος πρ. δ'.

Συνέλθωμεν ἐν ἄσμασι σήμερον ἡμεῖς,
ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ σεπτῷ ἡμῶν πατρός,
καὶ ἰσαποστόλου, Μαξίμου τοῦ θεό-
φρονος. Οὗτος γὰρ οἰκονομήσας ἀρί-
στως, τὸ δοθὲν αὐτῷ τάλαντον, ἐμέρι-
σε πανσόφως ὡς πιστὸς οἰκονόμος.
Πάντα γὰρ καταλιπὼν, τὸν τοῦ Κυρίου

Σταυρόν ἀράμενος, καὶ τῷ περιβλέπτῳ Ἄθωνι φοιτήσας, ἔξω σαρκὸς καὶ κόσμου ἐγένετο· τὸν πλησίον δὲ ὡς εἰκὸς ἀγαπήσας, τῇ οἰκουμένη ἐπέδωκεν ἑαυτὸν καὶ πεπλανημένους λαοὺς, τοῖς θεοφθόγοις αὐτοῦ λόγοις στηρίξας, φθόνῳ τοῦ ἐχθροῦ διωγμοῖς καὶ θλίψεσιν ἐνήθλησεν· ὅθεν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκουμένην καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Τῆς Παραμυθίας.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Πνευματικὴν πανήγυριν ἄγομεν σήμερον, οἱ ἐν Βατοπαιδίῳ ἀσκούμενοι, χρεωστικῶς ἀνυμνοῦντες, τῶν δωρεῶν σου τὰς δόσεις, Παραμυθία γλυκεῖα τοῦ κόσμου· σὺ γὰρ παραβλέπουσα τὴν ὀργὴν τοῦ Υἱοῦ σου, ὃν ὡς βρέφος ἐν χειρὶ σου βαστάζεις, ἐφ' ἡμᾶς τοὺς εἰς Αὐτὸν ἀμαρτάνοντας, τὴν ἐναργῆ ἔδειξας ἡμῖν κηδεμονίαν σου· ὁμολογοῦντες οὖν Μῆτερ, τὰς εὐεργεσίας σου, καὶ πεποιθότες τῇ δυνάμει σου, προσκυνοῦμεν ἐν πίστει τὴν θείαν, καὶ χαριτόβρυτον εἰκόνα σου γηθόμενοι.

Εἰσοδος, Φῶς ἱεραρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. κη' 10 -17)

Ἐξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρρῶν, καὶ ἀπήντησε τόπῳ, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδου γὰρ ὁ ἥλιος. Καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλὴν αὐτοῦ· καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ καὶ ἐνυπνιάσθη. Καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηρικμένη ἐν τῇ γῆ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ'

αὐτῆς· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς· καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ. Ἡ γῆ, ἐφ' ἧς σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτὴν καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡς ἡ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ πλατυνθήσεται ἐπὶ Θάλασσαν, καὶ Λίβα, καὶ Βορρῶν, καὶ ἐπ' Ἀνατολάς· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μετὰ σοῦ, διαφυλάσσω σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὗ ἂν πορευθῆς, καὶ ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην· ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαι με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ· ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. Καὶ ἐφοβήθη καὶ εἶπεν· Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος! οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ· καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Προφητείας Ἰεζεκιῆρ τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. μγ' 27 -μδ' 1)

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, λέγει Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἀγίων τῆς ἐξωτέρας, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς· καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ ἠγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτὴν, τοῦ φαγεῖν ἄρτον. Κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς Πύλης εἰσελεύσεται καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς Βορρῶν, κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου.

Σοφίας Σορομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

(Κεφ ε' 15)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἄσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὄξυνεὶ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολημήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πάσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ἰδιόμερα. Τῆς Παραμυθίας.

Ἦχος α'.

Τὸν χειμάρρουν τῆς συμπαθείας τὸν αἰετῶρον, τὴν ἄβυσσον τῆς φιλανθρωπίας ὑμνήσωμεν, τὴν φωτοφόρον Παραμυθίαν Παρθένον, Βατοπαιδίου τὸ διάσωσμα· αὕτη γὰρ θαυμάτων ἀνε-

δείχθη κρήνη πολυχεύμων, ἐξ ἧς ἀρούμεθα οἱ ταύτην προσκυνοῦτες,νάματα σωτηριώδη, καὶ ἰσχὺν καταπαλαῖσαι τὸν μισόκαλον.

Ἦχος β'.

Τὰ τῆς προνοίας σου πυρσεύματα, τὰς ψυχὰς φρυκτωροῦσι τῶν δούλων σου· Ἀχραντε, καὶ ζόφον τῶν πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ὀλοσχερῶς σκεδάξουσι· διὸ εὐχαριστοῦντες ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς σου, χαριστήριον αἴνεσιν προσάγομέν σοι, οἱ ἐν Βατοπαιδίῳ οἰκοῦντες κράζοντες· Χαῖρε, Παραμυθία τῶν θλιβομένων, τῶν ἀβοηθήτων βοήθεια, καὶ τῶν ἐπιποθούντων τὴν ἐν Χριστῷ τελείωσιν, ποδηγέτις ἀλάνθαστος.

Ἦχος δ'.

Φιλανθρώπως δράσασα, τῷ προεστῶτι προσωμίλησας, Παραμυθία γλυκεῖα, καὶ τὴν μονὴν σου ἐξῆρύσω, ἐκ τῆς πειρατῶν ἐπιθέσεως· ὅθεν ὡς πηγὴν συμπαθείας, καὶ οἰκτιρμῶν καὶ ἐλέους νεφέλην, κοσμοπόθητε Δέσποινα, μονοτρόπων τὰ συστήματα σὲ μεγαλύνομεν.

Ἔτερα. Τοῦ Ἁγίου Μαξίμου.

Ἦχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, Βατοπαιδίου ἡ μάνδρα, ἀβρυνομένη τοῖς ἰδρῶσι καὶ παλαίσμασι τοῦ εὐκλεοῦς βλαστοῦ σου, Μαξίμου τοῦ παμμάκαρος, σὺν πάσαις ταῖς πόλεσι, ἃς λόγῳ τῷ σωτηρίῳ ἐφώτισε· καὶ σὺ σκίρτα καὶ χόρευε, ἡ ἐν Ῥωσσίᾳ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τοιοῦτον ὁδηγὸν πλουτήσασα, καὶ θεοειδῆ διδάσκαλον, ἀσφαλῶς σε ὁδηγοῦντα, πρὸς σωτηρίους νομάς. Πάντες οὖν κατὰ χρέος τὴν μνήμην αὐτοῦ ἑορτάζοντες, τῷ Σωτῆρι βοήσωμεν· Φιλάνθρωπε Κύριε, ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου θεράποντος πρεσβείαις, δίδου ἡμῖν τὰ ἐλέη σου καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἦχος β΄.

Ἐξ ἀσκητικῶν ἰδρώτων, πρὸς Ἀποστολικούς ἀπεδύσω ἀγῶνας, ἐν θεολήπτῳ ψυχῇ, καὶ ῥοπῇ τῇ ἀνωθεν, θεηγόρε πάτερ Μάξιμε· τῆς ἀληθοῦς γὰρ σοφίας, μύστης γενόμενος, δοκησισόφων φληναφήματα, καὶ αἵρετικῶν γλωσσαλγίας, τῷ σῶ λόγῳ διήλεγξας καὶ πόρρω ταῦτα ἀπέρριψας, τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος. Διὸ Χριστὸς ὁ Κύριος τοὺς σοὺς καμάτους δεξάμενος, περιφανῶς σε ἐδόξασε, καὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας κληρονόμον ἀνέδειξεν· ἧς καὶ ἡμεῖς ἀξιωθείημεν, ταῖς πρὸς αὐτὸν πρεσβείαις σου.

Ἦχος δ΄.

Τῆς κεκρυμμένης ἐν Χριστῷ ζωῆς, καρποφορῶν τὴν λαμπρότητα τοὺς ποικίλους πειρασμοὺς καὶ θλίψεις καὶ βασάνους, ἀνεנדότως ἤνεγκας, θεοφόρε πάτερ Μάξιμε· δι' ὧν ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ δοκιμασθεῖς, ὑπὲρ ἥλιον ἔλαμψας, καὶ τῶν παθῶν τοῦ Σωτῆρος, σύμμορφος γέγονας· καὶ νῦν τῆς δόξης αὐτοῦ κατατροφῶν καὶ τῷ τῆς ὁμολογίας στεφάνῳ λαμπρῶς πεποικιλμένος, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος. Τοῦ Ἁγίου Μαξίμου.

Ἦχος παρ. β΄.

Τὸν ἐν σοφίᾳ περιφανῆ, καὶ ἐν ἱεροῖς ἀγῶσιν ἀριστεύσαντα, Μάξιμον τὸν φερωνύμως μέγαν, πᾶς ὁ τοῦ Θεοῦ λαὸς καὶ ἐξαιρέτως ὁ Ἄθως, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ κατὰ Παῦλον, ὡς αὐτοῦ ζηλωτής, ἐν κόποις καὶ θλίψεσιν ὑπερβαλλόντως, καὶ ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας δοκιμαζόμενος, τὴν ζωὴν διελήλυθε· καὶ νῦν μακαρίων ἐπάθλων κατατροφῶν, καὶ θέσει θεοῦμενος, αἰτεῖται πᾶσιν ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ τὸ θεῖον ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Παραμυθίας.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῆς προστασίας σου γνωρίσματα, τίς διηγήσεται, Παραμυθία τοῦ κόσμου, δι' ὧν εὐεργετεῖς πολλαχῶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε; Σὺ γὰρ ἐπερχομένων συμφορῶν ἀπαλλάττεις, καὶ πραῦνεις τὸν τάρachon τῆς ψυχῆς, τῶν προσκυνούντων σου εἰκόνα τὴν θαυματόβρυτον, καὶ κραυγαζόντων ἐκ πόθου· Μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν τὸ τῆς εὐνοίας σου ὄμμα καὶ φύλαττε τοὺς δούλους σου ἐκ πολεμίων ἀσάρκων, βραβεύουσα ἡμῖν εἰρήνην ἀδιάπτωτον.

Εἰς τὸν στίχον.

Προσόμοια Στιχηρά.

Ἦχος παρ. δ΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Δεῦτε τῶν μοναζόντων χοροί, τὴν ἀρωγὸν ἡμῶν καὶ ἔφορον μέλψωμεν, ἀσμένως ὡς παραστάτιν, ἐν τοῖς τοῦ βίου δεινοῖς, καὶ πρὸς τὸν Σωτῆρα θεῖαν πρέσβειραν, βοῶντες· ἐπίβλεψον, οὐρανόθεν Παντάνασσα, Παραμυθία καὶ ἀπάλλαξον τάχιστα, τοὺς τιμῶντάς σε, ἀπὸ πάσης κακώσεως, ἵνα τὴν σὴν συμπάθειαν, καὶ θεῖαν σου πρόνοιαν, ὁμολογῶμεν τοῖς πᾶσιν, ἐν συμφοραῖς οἱ προσφεύγοντες, τῇ σῇ προστασίᾳ, καὶ εἰκόνα προσκυνῶμεν, τὴν παναγίαν σου.

Στίχος. Ἀκουσον, Θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Χαίροις, Βατοπαιδίου Μονῆς, Παραμυθία, τὸ σεπτὸν ἀγαλλίαμα, ἢ κρήνη ἢ ἀεννάως, τοῖς μονασταῖς ἀληθῶς, βλύζουσα ἰάσεις, ἀρρώσθηματά, αὐτῶν θεραπεύουσα, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώμα-

τος, ὀργῆς δὲ νέφη, ἔξαιρέτως διώκουσα, ζοφερότατα τὰς ψυχὰς καταφθειρόντα· μέμνησο οὖν Μητρόθεε, ἡμῶν τῶν τιμώντων σε, καὶ τὴν σεπτὴν σου εἰκόνα, ἀσπαζομένων ἐκάστοτε, καὶ πέμψον εἰρήνης, δροσοβόλον ἐπομβρίαν, τοῖς σὲ γεραίρουσιν.

Εἰς τὸν ἅγιον. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Χαίροις, ἡ πειρατῶν τὰς ὀρδὰς, τροπασαμένη καὶ τὴν μάνδραν σου σώσασα, ταχέως Παραμυθία, ἐξ ἀνηκέστου φθορᾶς, ὀλεθρίου βλάβης, καὶ συλήσεως, αὐτῆς τῇ σῆ χάριτι, φιλαθρώπως μνήσασα, τῷ προεστῶτι, τὸν ἐσομένον κίνδυνον, παραβλέπουσα μοναστῶν ἀτοπήματα· ὅθεν σε μεγαλύνομεν ὡς ῥῦσιν Θεόνυμφε, καὶ τῆς θερμῆς σου προνοίας, ἑωρακότες τὴν δύναμιν, κηρύττομεν πᾶσι, τὴν πολλὴν σου παρρησίαν, καὶ χάριν ἀφθονον.

Ὁδὴ. Τοῦ ἁγίου Μαξίμου.

Ἦχος πρ. β΄.

Ὅσπε πάτερ, τοῦ παρακλήτου φωτὶ ἐλαμθείς, ποταμούς ὑδάτων ζωῆς ἀνέβλυσας, καὶ διψῶντας λαοὺς ἐνδεία τηκομένους, εἰς λειμῶνας ζῶντας μετέβαλες· τὰ ἦθη δὲ τούτων ἀναπλάσας, λαὸν Κυρίου τούτους ἀπετέλεσας. Ἀποστόλων καὶ μαρτύρων κοινωνήσας τοῖς ἅθλοις, ὁμολογία τὸν βίον σου ἐσφράγισας, καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τοὺς μισθοὺς ἀπολαύων, μέμνησο καὶ ἡμῶν· **Μάξιμε πανθαύμαστε.**

Καὶ νῦν. Τῆς Παραμυθίας.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον οἱ ἐν Βατοπαιδίῳ ἡσυχάζοντες, τὰς πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίας σου διαφερόντως ἀνυμνοῦμεν, Παραμυθία γλυκυτάτη· σὺ γὰρ ὡς θησαύρισμα συμπαθείας καὶ τῆς μάνδρας ταύτης

ἔφορος, τὴν πάλαι καθ' ἡμῶν τῶν ἀναξίων σου δούλων, μανίαν τῶν πειρατῶν διέλυσας· σπεῦσον οὖν καὶ ἀχλὺν δυσθυμίας ἡμῶν διαλύσαι, καὶ ἐκ τῆς γεέννης τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου σῶσαι, τοὺς σὲ κατέχοντας ἐλπίδα καὶ στήριγμα.

Ἦν ἀπορῦεις, Τρισάγιον καὶ εἶτα·

ἈΠΟΛΥΤΙΚΙΑ.

Τῆς Παραμυθίας. Ἦχος πρ. α΄.

Ἀπολυτικίον.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὴν πάντων ὑπερτέραν Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὴν Παραμυθίαν ἐν τούτῳ τῷ **Ναὸ** καὶ προτάτιδα· ὑπάρχει γὰρ φροῦδος τοῖς ἐχθροῖς, καὶ σκέπη σωτήριος ἡμῖν, διὰ τῆς αὐτῆς εἰκόνης ὡς βασιλῆς, ἐν θρόνῳ καθιδρυμένη. Δόξα διὰ τῆ σῆ βουλῆ, δόξα τοῖς θαυμασίοις σου, δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς, Παρθένε, θείᾳ προνοίᾳ σου.

Τοῦ ἁγίου Μαξίμου. Ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκατάραβε.

Ἀσκήσει τὸ πρότερον, παιδαγωγήσας σαυτόν, ἐν ὄρει τοῦ Ἄθωνος, καὶ νεκρωθεὶς τῷ Θεῷ, τὸν κόσμον κατέλαβες· μέγας φανείς παμμακαρῶ ἰσαπόστολος νέος, ἔστρεψας πλανωμένους εἰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου, διὸ θεόφρον **Μάξιμε, ἡμῶν μνημόνευε.**

Καὶ τό· Θεοτόκε Παρθένε.

Ἀπόρρυσις.

ΕΝ ΤΩΙ ΟΡΘΡΩΙ.

Μετὰ τὸν ἐξάψαλλον,
εἰς τὸ θεὸς Κύριος τὰ ἀπορυτίκια
ὡς ἐν τῷ ἑσπερινῷ,
ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ἐξῆς.

Ἦχος α΄. Τοῦ ρίθου σφραγισθέντος.

Τῆς ποιμένης κυκλωθείσης ὑπὸ τῶν πο-
λεμίων, καὶ τῶν διωκτῶν ὑλακτούντων
κατὰ τῶν σῶν προβάτων, προσεῖπας
τῷ δουλῷ σου Ἀγνή, καθ' ἕνα φωνή-
σασα αὐτῷ· Διὰ τοῦτο καὶ χορεῖται τῶν
μοναστῶν κραυγάζομεν ὁμοφώνως·
Δόξα τῇ ἀντιλήψει σου σεμνή, δόξα τῇ
προστασίᾳ σου. δόξα Παραμυθία σοὶ
μόνη Πανύμνητε.

Μετὰ τὴν Ἀ' στιχορογίαν· Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.
Ἡ χάρις σου Ἀγνή, συμφορὰς ἐκδιώ-
κει, καὶ πάθη ζοφερὰ τῶν ψυχῶν ἀπε-
λαύνει, Μητρόθεε πάγκαλε· ὅθεν πάν-
τες μελῶδημα, σοὶ προσάγοντες, Πα-
ραμυθία τοῦ κόσμου, παναρμόνιον,
τὰς ἑυπτικάς σου πρεσβείας, πρὸς
Κτίστην αἰτούμεθα.

ᾠδα. Τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάραβε.
Δεσμοῖς προσωμίλησας, καὶ φυλακαῖς
ζοφεραῖς, ὡς φύλαξ καὶ πρόβολος, τῶν
Ὁρθοδόξων θεσμῶν, θεόσοφε Μάξιμε·
ὅθεν καὶ μαρτυρίου, τὸν ἀγῶνα ἀνύ-
σας, ὠφθης Ὁσιομάρτυς, εὐκλεῆς τοῦ
Σωτῆρος, αἰτούμενος ἡμῖν, φῶς θεῖον
καὶ ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Παραμυθίας. Ὅμοιον.
Ὡσεὶ εὐσυμπάθητος, Παραμυθία κλει-
νῆ; διάσωσον ἅπαντας, ἐξ ἀδοκῆτων
δεινῶν, καὶ βλάβης τοῦ ὄφους, σοῦ
τοὺς ἀσπαζομένους, τὴν ἁγίαν εἰκόνα,
πόθῳ καὶ τὰς λιτὰς σου, ἐκζητοῦντας
πρὸς Κτίστην, καὶ μόνον Ζωοδότῃν
ἡμῶν, ὃν ἐσωμάτωσας.

Μετὰ τὴν Β' στιχορογίαν. Κάθισμα

Ἦχος δ΄. Κατεπράγη Ἰωσήφ.

Κατεπράγη κατιδῶν, τὴν παναγίαν σου
μορφὴν, ἐν Εἰκόνι τῇ σεπτῇ, Βατοπαι-
δίου τῇ Μονῇ, ὁ καθηγέτης ταύτης θε-
ογεννητορ· καὶ πάντες ἀδελφοί, αἰνόν
σοι ἤνεσαν, σωθέντες διὰ σοῦ, κατα-
δουλώσεως, Παραμυθία Παρθένε Πα-
νύμνητε, καὶ εὐχαρίστως ἐβῶν σοὶ
χαῖρε προστάτις, ἡμῶν καὶ σκέπη, καὶ
ἀσφαλὲς παραμύθιον.

ᾠδα. Τοῦ Ἁγίου. Ὅμοιον.

Ἐπετάγης τῷ Θεῷ καὶ ὑπετάγη σοὶ σο-
φέ, σαρκὸς τὰ πάθη· καὶ ὁ νοῦς, τῆς
ἀπαθείας τῷ φωτί, τῇ θεωρίᾳ τοῦ
κρείττονος κατελάμφθη· Σοφία παι-
δευθεῖς, τὰ θεῖα πάσχων λαλεῖς· καὶ
γέγονας ποιμήν, σφῶν ἐκ πλάνης
λαοῦς, πνεύματος θεοῦ ὠφθης δο-
χεῖον, τοῦ ἀπροσίτου καὶ θεοῦ φωτός.
Μάξιμε θεῖε, τῶν σὲ τιμώντων, μέμνησο
παμμακάριστε.

Καὶ νῦν. Τῆς Παραμυθίας. Ὅμοιον.

Παραμύθιον ἡμῶν, καὶ καταφύγιον
θερμόν, καὶ προστάτις ἀσφαλῆς, ὡς
τετοκυῖα τὸν Χριστόν, ἡμῶν Παρθένε
πέλεις ἐν ἀληθείᾳ, ὅθεν εὐλαβῶς ἀνα-
βοῶμέν σοι Φύλαττε ἀεὶ, ταύτην τὴν
Μάνδραν σου, ἢ τῇ σεπτῇ σου Εἰκόνι
ἀγάλλεται, Παραμυθία καὶ τέρπεται,
καὶ δίδου ταύτη, ὑπόθεν Κόρη, τὰς
μητρικὰς χορηγίας σου.

Μετὰ τὸν προῦναιον, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀγάλλονται χοροί, μονοτρόπων τὴν
θείαν, εἰκόνα σου πιστῶς προσκυνοῦν-
τες Παρθένε, ἣν ἔχει ὡς ἄσυλον, θη-
σαυρὸν καὶ κραταίωμα, τὸ περίπτυστον,
Βατοπαιδίου σεμνεῖον, καὶ κραυγάζου-
σι· Παραμυθία, προστάτις, ἡμῶν πέλεις
ἐνθερμος.

Ἦόζα. Τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πρ.δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Ἄλογον.

Ὡς πολῦτιμον κόσμον ἢ σὴ Μονή, τὴν
δσίαν σου μνήμην καταπλουτεῖ, τιμῶσα
τοὺς ἄθλους σου, τοὺς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς
αὐτῆς, σωτηρίαν πᾶσι ἀεὶ τοὺς παρέ-
χοντας, καὶ καρδίας πάντων, πιστῶν
κατευφραίνοντας· ὅθεν συνελθόντες,
τὴν ἁγίαν σου μνήμην, τελοῦμεν γηθό-
μενοι, τὸν Χριστὸν μεγαλύνοντες· τῆς
Μονῆς σου ἀγλαΐσμα, πρέσβευε τῷ
Μόνῳ Θεῷ, τῶν παισμάτων, ἄφεισιν
δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ,
τοὺς θείου ἀγῶνας σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Παραμυθίας.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Λιμένα εὐδιον καὶ ὄρμον ἄκλυστον, εἰ-
κόνα κέκτηται τὸ Βατοπαίδιον, Παρα-
μυθίαν τὴν σεπτὴν, καὶ θείαν σου ἣ
προστρέχει, ἐν δειναῖς ἐκάστοτε, τρικυ-
μῖαις τοῦ χείρονος, καὶ εὕρισκει λύτρω-
σιν· ὅθεν δόξαν ἀένναον, σοὶ πέμπει
γαληνεύουσα πίστει, Μῆτερ μερόπων
γλυκυτάτη.

Εἶτα οἱ Ἀναβαθμοί·

Τὸ Ἀ΄ ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου.
Προκείμενον·

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν
πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ. (τρὶς)

Στίχος. Ἐξηρεύεσθε ἡ καρδία μου λόγον
ἀγαθόν.

Πᾶσα πνοή. Τὸ εὐαγγέριον. Ὁ Ν΄.

Εἶτα Ἦόζα.

Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις Ἐλεῆ-
μον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγ-
κλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς τῶν ἀνθρώπων, σεπτῆς Πα-
ραμυθίας, πρεσβείαις δός μοι λύσιν,
τῶν παισμάτων Οἰκτιρμον.

Ἰδιόμερον. Ἦχος πρ. β΄.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός κατὰ
τὸ μέγα ἔλεός σου...

Παρηγορίαν καὶ σύμμαχον καὶ ἐτοιμὴν
ἐν δίναις βοηθόν, κατέχομέν σε Παρα-
μυθία ὑπερένδοξε· σὺ γὰρ τὸν καύσω-
να, παραπτωμάτων καὶ θλίψεων, τῇ
παναπειρῶ εὐσπλαγχνία σου, κατα-
σβεννύεις θεία δρόσῳ· δείξον οὖν καὶ
ἡμῖν, τὰ τῆς φιλανθρωπίας σου αἰσθή-
ματα, καὶ σῶσον τοὺς τιμῶντάς σε,
ἀπὸ πάσης κακώσεως.

IC XC * NI HA

Ο ΚΑΝΩΝ

ᾠδὴ α'.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, Παραμυθίας οὗ
ἢ ἀκροστιχίς:
«ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΓΛΥΚΕΙΑ ΠΕΛΕΙΣ ΜΟΙ,
ΘΕΟΤΟΚΕ. Χ.»

Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνοιξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθή-
»σεται πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξο-
»μαι, τῇ βασιλίδι Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι,
»φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ᾄσω γη-
»θόμενος, ταύτης τὰ θαύματα. (δίς).

Παντάνασσα Δέσποινα, Παραμυθία
γλυκεῖά μου, τὰ χεῖλη μου ἀνοιξον, ἵνα
ὑμνήσω λαμπρῶς, προστασίας σου, τὸ
ἄμετρον καὶ θείας, προνοίας σου πάν-
τοτε, τὸ ἀδιάπτωτον.

Ἄγιασον Ἀχραντε, τοὺς προσκυνούν-
τας ἐκάστοτε, τὴν θεῖαν εἰκόνα σου,
Παραμυθία πιστῶς, ὑπὲρ ἔννοιαν ἐκ
πειρατῶν ἐφόδου, δεινῆς Βατοπαίδιον,
τὴν διασώσασαν.

Ῥανίδας ἔλεους σου, καὶ συμπαθείας
σταγόνας σου, ποτὲ ὡς ἐπέσταξας,
τοῖς μονοτρόπων χοροῖς, νῦν κραυ-
γάζω σοι, σεμνὴ Παραμυθία, θεόνυμφε
στάξον μοι, τάχος καὶ σῶσόν με.

Ἀνέλπιστον λύτρωσιν, ἐκ πειρατῶν εὖ-
ρον νεύσει σου, οἱ ᾧδε μονάζοντες,
Παραμυθία τὸ πρῖν, κἂν ἐπικραῖνον,
Χριστόν τινες ἐκ τούτων· διὸ ὕμνοις ἔκ-
τοτε, θείοις σε στέφομεν.

Μητρᾶνανδρε Δέσποινα, τῆς εὐσπλαγ-
χνίας κειμήλιον, τοῦ τόκου σου φεύ-
γουσα, τὴν προτροπὴν συμπαθῶς, διε-
μήνυσας, μονῆς τῷ ἡγουμένῳ, ἐχθρῶν
τὴν ὀλέθριον, μέλλουσαν ἔφοδον.

Ἔτερος τῆς Θεοτόκου, Παραμυθίας.
Οὗ ἢ ἀκροστιχίς:
«ΣΠΥΡΙΔΩΜΙ ΔΙΑΟΥ ΧΑΡΙΜ ΚΟΡΗ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ»

Ἦχος πρ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.
Συμπάθειαν ἔχουσα μητρικὴν, ἐπόμε-
βρησον πᾶσι, οἰκτιρῶν σου τὸν γλυ-
κασμόν, ὡς παραμυθία ἡμῶν Κόρη, ἵνα
ῤυσθῶμεν πικρᾶς καταθλίψεως.

Πηγὴ συμπαθείας τῆς Θεϊκῆς, Κεχαρι-
τωμένη, παραμύθησαι μυστικῶς, ἡμῶν
τὰς καρδίας Θεοτόκε, ἵνα ῤυσθῶμεν
βελῶν τοῦ ἀλάστορος.

Ὑψίστου ἀνάκτορον παμφαές, φωτὶ
τῷ ἄτλῳ, διασκέδασον ὀλικῶς, δεινῆς
ἀθυμίας μου τὸ σκότος, Παραμυθία
ἡμῶν καὶ παράκλησις.

Ῥανῖσι τῶν θεῶν σου δωρεῶν, Εἰκῶν
σου ἢ θεία, καταρδεύει πάντας ἡμᾶς,
τοὺς πιστεῖ αὐτῇ προσερχομένους, Πα-
ραμυθία τῇ σῇ ἀγαθότητι.

Ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου Μαξίμου·
οὗ ἢ ἀκροστιχίς:
«ΒΑΤΟΠΑΪΔΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΚΛΕΙΜΟΝ
ΓΕΡΑΪΡΩ. ΙΩΣΗΦ»

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἄρματηράτην Φαραῶ.
Βεβαρημένον τοῖς πολλοῖς μου πται-
μασι, τὸν νοῦν Φιλάνθρωπε, φώτισον
καὶ λῦσον, τὴν ἐμὴν διάνοιαν, ὅπως
ὑμνήσω Μάξιμον, τὸν σὸν δοῦλον ἀξι-
ως, καὶ τὸν αὐτοῦ μέγαν ἔπαινον, πλέ-
ξω εὐφροσύνως γηθόμενος.

Ἄρματηράτην τὸν ἐχθρὸν κατέτρωσε,
τὸν νοητὸν Φαραῶ, νεανικῶς τοῦτον
ἄρδην ἐξεφαύλισε· τὴν γὰρ ἡθῶν σε-
μνότητα, τοὺς λαοὺς κατηχίσας, τῆς
εὐσεβείας τοῖς δόγμασι, Μάξιμος ὁ
θεῖος ἐπαίδευσεν.

Ταῖς φωτοβόλοις ἀρεταῖς κοσμούμενος, ὡς πανοπλίαν Χριστοῦ, ὀλοαμπῆς ἄλλος, ἀνεφάνης ἥλιος, κατα φωτίζων ὅσιν, τοὺς λαοὺς διδασκαῖς σου, καὶ τῶν αἰρέσεων πρόρρητον, πᾶσαν τὴν ἀπάτην ἀνέσπασας.

Οἱ τῆς Μονῆς σου ἀδελφοὶ τιμῶσί σου, τὴν μνήμην Μάξιμε, καὶ ἐνθέου βίου, τρόπαια κηρύττουσι, καὶ τὴν ἀνδρείαν κάθειρξιν· ἐν φυλακῇ γὰρ ζοφώδη, δεκαετῆς ἤνυσας, ὥσπερ τις Ἰὼβ καρτερώτατε.

Θεοτοκίον

Πρὸς σὲ τὴν σπλάγχχνος δεξαμένην Ἄχραντε, τὸ πῦρ τὸ ἀστεκτον, νῦν ἐκβοῶ πίστει, τῆς γεέννης ρῦσαί με, καὶ τῆς ἀποκειμένης μοι, διὰ πλῆθος πταισμάτων, κολάσεως ἐλευθέρωσον, σοῦ ταῖς μητρικαῖς παρακλήσεσιν.

Καταβασία.

»Χέρσον ἀβυσσοτόκον πέδον ἥλιος,
»ἐπεπόλευσέ ποτε· ὡσεὶ τεῖχος γὰρ ἐ-
»πάγη, ἐκατέρωθεν ὕδωρ, λαῶ πεζο-
»ποντοποροῦντι καὶ θεαρέστως μελ-
»ποντι· Ἄσσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως
»γὰρ δεδόξασται.

Ψδὴ γ'. Τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Εἰρμός.

»Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς
»ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συ-
»κροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον·
»καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων
»δόξης ἀξίωσον. (δίς).

Ἐψίστου ναέ Παραμυθία, ἀστείρευτον φρέαρ οἰκτιρμῶν, Μονὴν τὴν κινδυνεύουσαν, ἐκ πειρατῶν διέσωσας, καὶ θάνατον ἀνέστειλας, τὸν κατ' ἀζύγων κινούμενον.

Θεοῦ καὶ Υἱοῦ σου, ὄν ὡς βρέφος, κρατεῖς ἐν ἀγκάλαις ἀγαθῇ, τὴν θέλουσαν σφραγῖσαι σου, τὸ στόμα χεῖρα φεύγουσα, τῷ πρώτῳ ὡς φιλόανθρωπος, ἐχθρῶν προσεῖπας τὴν ἔφοδον.

Ἰσχύς, προσφυγὴ, παρηγορία, ἐλπὶς καὶ βεβαία ἀρωγὴ, ὑπάρχεις τοῖς ἐκαστοτε, πιστῶς σε μακαρίζουσι, Παραμυθία, Δέσποινα, Βατοπαιδίου θησαύρισμα.

Ἀχείμαστον ὄρμον καὶ λιμένα, πανεύδιον κέκτηνται τὴν σὴν, εἰκόνα οἱ μονάζοντες, θεοφιλῶς ἐν Ἀθωνί· διὸ αὐτῇ προστρέχουσι, Παραμυθία, ἐν κλύδωσι.

Ἄτερος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἰλαρότητος χάριν, ἢ σὴ μορφῇ Ἄχραντε, ἢ τετυπωμένη Εἰκόνη, τῇ παναγία σου, παρέχει ἅπασιν, καὶ ψυχικὴν ἀθυμίαν, διαλύει Δέσποινα, τῶν προσόντων σοι.

Δὸς κάμοι τῷ σῷ δούλῳ, τῷ ταπεινῷ Ἄχραντε, ὡς παραμυθία ἀπάντων καὶ καταφύγιον, τὴν σὴν βοήθειαν, ἵνα ῥυσθῶ τῆς μανίας, καὶ τῆς δολιότητος, τοῦ πολεμήτορος.

Ὡς ἐλάλησας πάλαι, ὑπερφυῶς Ἄχραντε, ἐκ τῆς σῆς ἀγίας Εἰκόνης, οὕτω νῦν φώνησον, ἐν τῇ καρδίᾳ μου, παραμυθίας τὸν λόγον, ἅπασαν διώκοντα, ἐχθροῦ ἐπήρειαν.

Νέκρωσόν μου Παρθένε, τὸ τῆς σαρκὸς φρόνημα, καὶ ζωῆς ἀγίας τῷ πόθῳ, τὸν νοῦν μου πτέρωσον, πρὸς τὰ οὐράνια, καὶ παρακλήσεως θείας, τὴν τεθολωμένην μου, καρδίαν πλήρωσον.

Τοῦ Ἁγίου.

Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἀνακαθάρας σου τὸν νοῦν, ἐν πράξει καὶ θεωρίᾳ, θεολόγος ὄντως πάτερ ἐγένου, καὶ διδάγματα σοφά, συγγράφων διετέλεσας, καὶ ἐκκλησίας κόσμος, λαμπρὸς ἐδείχθης μακάριε.

Ἰχνηλατῶν πάση σπουδῇ, τοῖς βήμασι τῶν πατέρων, μιμητὴς τούτων ἐδείχθης θεόφρον, καὶ ἐπ' ὧμων τὸν Σταυρόν, ὁδὸν στενὴν διήνυσας, καὶ νῦν γῆν τῶν πραέων, σὺν τούτοις Μάξιμε εἴληφας.

Δοκιμασθεὶς ὡς περ χρυσός, ἐν τῇ καμίνῳ τῶν πόνων, νικητὴς τροπαιοφόρος ἐγένου, εὐσεβείας προφανῶς, τῷ ζήλῳ πυρπολούμενος, ἐπινικίους ψάλλον, ᾧδαῖς τῷ σέ χαριτώσαντι.

Ἰσχὺν σὺ πάτερ εἴληφώς, καὶ ζήλῳ πεπυρσευμένος, τὰς κιβδήλους διδασχὰς τῶν ἀφρόνων, διεσκέδασας ὀρθῶς, διδασκαλίαις Μάξιμε, τὴν γὰρ Θεοῦ Σοφίαν, πανόσιε κατεπλούτησας.

Θεοτοκίον

Ὁ συναΐδιος Πατρί, καὶ Πνεύματι Θεὸς Λόγος, ἀναπλάσαι βουλευθεὶς τὸν γενάρχη, καθ' ὑπόστασιν σαρκί, ἐν σοὶ Ἄγνη συνείληπται, ἀγιωτέραν πάντων, σέ Θεομήτορ εὐράμενος.

Καταβασία.

»Τὸ στερέωμα τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων,
»στερέωσον, Κύριε τὴν ἐκκλησίαν, ἣν
»ἐκτήσω, τῷ τιμίῳ σου αἵματι.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου Μαξίμου.

Ἦχος πρ. δ'. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Βατοπαιδίου τῆς Μονῆς τὸ θεῖον βλάστημα, καὶ μοναστῶν τὸ ἱερώτατον ἐντρύφημα, θεῖον Μάξιμον, πρεπόντως

ἀνευφημοῦμεν· ἐν ἀσκήσει γὰρ τὸ πρότερον διέπρεψε, καὶ Ἀπόστολος ὡς ἄλλος ἔθνη ἔσωσε· διὸ κράζομεν· Χαίροις πάτερ ἱερώτατε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ τῆς Πανάγνου θεοφρούρητον Ὄρος, πολλαπλῶς σωτήριον ἀναδειχθέν, ποικίλως τοῖς πᾶσι παρέχει ἀντίληψιν. Καὶ τοῖς μὲν ἐν μετανοίᾳ ζητοῦσι τὸ θεῖον ἔλεος, τὰ κρείττω χαρίζεται. Τοὺς δὲ ὑπερβαλλόντως ἀγωνιζομένους, πατέρας ὁσίους καὶ δικαίους, χάριτος θείας πεπληρωμένους ἀναδεικνυσι. Ὡν εἷς καὶ ὁ παρ' ἡμῖν σήμερον τιμώμενος, ἐπὶ τῇ διπλῇ αὐτοῦ προσφορᾷ, Ὀσίου τε καὶ Διδασκάλου· διὸ εἰκότως αὐτῷ κράζομεν· Χαίροις, πάτερ ἱερώτατε.

Κάθισμα. Τῆς Παραμυθίας.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Ὡτήρ.

Τὴν θεῖαν σου μορφήν, καθορῶντες Παρθένε, πηγάζουσαν ἡμῖν, συμπαθείας τὰ ῥεῖθρα, πιστῶς σοὶ ἀνακράζομεν, παραμύθει ἐκάστοτε, τοὺς ἐν θλίψει, Παραμυθία ὡς οὔσα, Παντευλόγητε, καὶ σωτηρία καὶ σκέπη, ἡμῶν καὶ προσφύγιον.

Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάραβε.

Τῆς θείας λαμπρότητος, καταυγασθεὶς τῷ φωτί, τὸ σκότος ἀπήλασας τῶν ὀλεθρίων παθῶν, πατὴρ ἡμῶν Μάξιμε· ἔφθασας ἀπαθείας, περιπόθητον ὕψος, δόξης ἀδιαδόχου, ἐπαξίως μετέχων, σκηνώσας εἰς ἄδυτον φῶς, τῆς βασιλείας Χριστοῦ.

Ἔτερον, τῆς Παραμυθίας.

Ὁμοιον.

Τὴν ποιμνὴν σου φύλαττε, θεοκυῆτορ Ἄγνη, ἐκ πάσης ἐκάστοτε, καταδρομῆς ἐχθρικῆς, τῇ σῇ ἀγαθότητι. Ἐχοντες γὰρ ὡς τεῖχος, τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα, ἦνπερ Παραμυθίαν, καταλλήλως καλοῦμεν, πρὸς ταύτην καταφεύγομεν, αἰεὶ καὶ σωζόμεθα.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

»Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεοτότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ, καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας·
»Δόξα Χριστέ, τῇ δυνάμει σου. (δίς).

Γέρας πέλει ἡ εἰκὼν σου, καὶ σεπτὸν ἀγαλλίαμα, τῆς Βατοπαιδίου, μάνδρας σεβασμίας τοῦ Ἄθωνος, τῆς ἐν ᾧδαῖς εὐφημούσης εὐσπλαγχνίας σου, καὶ προνοίας σου, Παραμυθία τὸ ἄφατον.

Λόγους τῶν ἐμῶν χειλέων, καὶ τὸν πόθον καρδίας μου, δεξαμένη Μῆτερ, ἄξιον τῆς σῆς ἀντιλήψεως, Παραμυθία τὸν δειλαιὸν με ποίησον, ὡς ἂν ᾄδω σοι· Χαῖρε, φιλεῦσπλαγχνε Δέσποινα.

Ἐπερένδοξε Παρθένε, προμηθείας σου ρεύμασι, καὶ φιλανθρωπίας, ρείθροις σου ἀνάψυξον δέομαι, Παραμυθία τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε, καὶ τὴν θείαν σου, ἐκδεχομένους βοήθειαν.

Κοίμησόν μου τὰς ὀρέξεις, τῆς σαρκὸς καὶ ὀρμήματα, πρᾶῦνον γεῶδη, προστασία κόσμου ἀκοίμητε, Παραμυθία βοᾶ σοι, ἀσπαζόμενος, τὴν εἰκόνα σου, τὴν ἱερὰν καὶ πανσέβαστον.

Ἄτερος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἴσχὴν θείαν παράσχου μοι, ᾧ Παραμυθία Παρθένε Δέσποινα, ὡς ἂν πάσης

περιγένωμαι, τοῦ ἐχθροῦ ἀπάτης καὶ σκαιότητος.

Δολερῶν ἐπιθέσων, ρῦσαί με Παρθένε τοῦ παναλάστορος, καὶ τὴν λύπην διασκέδασον, τῆς ψυχῆς μου Κόρη τῇ σῇ χάριτι.

Ἰερὸν παραμύθιον, πέλει ἡ Εἰκὼν σου ἡ χαριτόβρυτος, ἣ προσπίπτοντες λαμβάνομεν, Κόρη εὐφροσύνην τὴν οὐράνιον.

Δεσμοῖς Κόρη με σύνδησον, τῆς τοῦ σοῦ Υἱοῦ τερπνῆς ἀγαπήσεως, καὶ τὸ ἄλγος παραμύθησαι, τῆς λελυπημένης διανοίας μου.

Τοῦ Ἁγίου. Κύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ἐπὲρ Χριστοῦ, παθεῖν ἀγάπης ἐλόμενος, ἔξω κόσμου καὶ πατρίδος γέγονας, τὴν ἐμπαθῆ σάρκα καὶ θνητὴν, καὶ τὰς κάτω φέρειν προφάσεις ἀποδυσάμενος, τὸ ἕψος ἀπαθείας καὶ τῆς θεολογίας, ἀπεκόμισας Μάξιμε χάρισμα.

Μάρτυς κλεινός, τῇ προαιρέσει γενόμενος, τῶν μισούντων, μάστιγας ὑπέμεινας, καὶ τὰ δεσμὰ φέρεις καρτερῶν, καὶ εἰρκτὴν ζοφώδη, ἐν ἣ ἐκ φθόνου σε ᾤκιζων, δοκοῦντές σε κωλύειν, τοῦ κράζειν ἀνενδότως, τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ἀνακραθείς, ὅλος ἀγάπῃ τοῦ κτίσαντος, οὐκ ἐπαύσω, τῶν πολλῶν ἀγώνων σου, τὰς ἀμοιβάς, ἔχων κατὰ νοῦν, καὶ μονὰς τὰς πλείστας, ὡσπερ ὁ Κύριος ἔφησεν, διὸ καὶ μέχρι τέλους, διετέλεις κραυγάζων, τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Εὐλον ζωῆς, ἀθανασίας παράδεισος, ὁ ὠραῖος, Κόρη ἀναδέδειξαι, ἐν ᾧ ζωῆς,

καρπὸς φυτευθεῖς, τοῦ Θεοῦ ὁ Λόγος, κυοφορεῖται καὶ τίκτεται, ὁ πᾶσιν ἀποστάζων ζωηφόρους ἐλπίδας, τοῖς πιστῶς Θεοτόκον φρονοῦσί σε.

Καταβασία.

»Ἐκάλυψεν Οὐρανούς ἡ ἀρετὴ σου
»Χριστέ· τῆς κιβωτοῦ γὰρ προελθὼν,
»τοῦ ἀγιάσματος σου, τῆς ἀφθόρου
»Μητρὸς, ἐν τῷ ναῶ τῆς δόξης σου
»ῶφθης ὡς βρέφος ἀγκαλοφορούμε-
»νος, καὶ ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆς σῆς
»αἰνέσεως.

Ψδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

»Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ Θεῖα δό-
»ξη σου· σὺ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε,
»ἔσχεσ ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν,
»καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς
»ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.
(δίς).

Ἐλπίς καὶ βοήθεια, Παραμυθία πέλου-
σα, πάντων χριστωνύμων οἰκετῶν σου,
παθῶν κακίστης, αἰχμαλωσίας ἡμᾶς,
ἐξάρπασον καὶ τῆς οὐρανῶν, χαρμονῆς
ἀξίωσον, ἀπολαῦσαι σοὺς πρόσφυγας.

Ἰλύος ἀπόπλυνον, παθῶν με ἐπομβρί-
αις σου, τῶν σεπτῶν εὐχῶν, Παραμυ-
θία, ἵνα ὑμνῶ σε, ὡς σωτηρίας κρουνόν,
καὶ σπεύδω ἐκάστοτε τὸ σόν, ἔκτυπον
ἀσπάσασθαι, τὸ πηγάζον ἰάματα.

Ἀκένωτον τράπεζαν, μακροθυμίας ἔ-
γνωμεν, σὲ οἱ χοῖκοί, Παραμυθία· διὸ
πλουσίως, ἡμεῖς πιστῶς ἐξ αὐτῆς, ἐσθί-
οντες θάρσος καὶ ἰσχύν, τοῦ Υἱοῦ σου
ἔλεος, ἐκζητῆσαι λαμβάνομεν.

Πληγεῖς ὁ πολύστηνος, ταῖς προσβο-
λαῖς τοῦ δράκοντος, σπεύδω ταῖς ἀό-
κνοις σου πρεσβείαις, Παραμυθία, καὶ

θεραπείαν ζητῶ, ἣν δός μοι ὡς μήτηρ
εὐκλεῆς, τοῦ Θεοῦ Παντάνακτος, καὶ
Δεσπότης τῆς κτίσεως.

Ἔτερος. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἦ Ὀλη παμφαῆς, μυστικῆ ἐπισκιάσει
σου, πέλει Κόρη ἡ Εἰκὼν σου ἡ σεπτῆ,
ἣν Παραμυθία, πιστεῖ ὀνομάζομεν.

Ἦ Ὑψωσον ἡμᾶς, πρὸς ὑψώσεις βίου
κρείττονος, τοὺς ζητοῦντας τὴν θεο-
μήν σου ἀρωγήν, ὡς ἀληθῆς, παραμυ-
θία ἡμῶν Δέσποινα.

Χαίρει ἡ Μονή, τὴν Εἰκόνα σου κατέ-
χουσα, τοῦ Βατοπαιδίου τὴν σεπτὴν
παραμυθουμένην, Κόρη τοὺς προσ-
τρέχοντας.

Ἦ Ἀνωθεν ἡμᾶς, παραμύθησαι Πανάμω-
με, νοερᾷ ἐπισκιάσει σου Ἄγνη, καὶ τῆς
νέφος, τῶν παθῶν ἡμῶν διάλυσον.

Τοῦ Ἁγίου. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἦ Ἱερεὺς ὡς τις ἄλλος, αἴγλη τῆ τοῦ
πνεύματος, πάτερ ἀπήστραψας, θεο-
λόγῳ γλώσση, εὐσεβείας τὸ μέγα μυ-
στήριον, σκότει ἀγνωσίας, τοὺς ἐκ
βορῆᾳ λαοὺς φωτίζεις, ἐπιστρέφων ἐκ
πλάνης τοῖς λόγοις σου.

Μετανοίας τοῖς πόνοις, πάθη καθηρά-
μενος, ναὸς πανέντιμος, ὅλος τοῖς πα-
τρᾶσι μμητῆς ἐχρημάτισας ὅσιε,
ἀρετῶν δοχεῖον, ὅλον σαυτὸν μεταμορ-
φώσας, ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν τῆ χάριτι.

Ἦ Ὅρει θεῖῳ ἐν Ἄθῳ, πρότερον οἰκήσας
ὅσιε Μάξιμε, τοῖς σοφοῖς πατρᾶσι ὑπε-
τάγης φρονίμως μακάριε, καὶ δικαίως
ῶφθης, χαρίτων πλήρης τῶν ἐκείνων,
καὶ διδάσκεις ἃ πείρα μεμάθηκας.

Θεοτοκίον

Νῦν σε τεῖχος πλουτοῦντες, καὶ τῇ προστασίᾳ σου περιφρουρούμενοι, σὴ δὲ θείᾳ δόξῃ, ἐγκαυχώμενοι σὲ μακαρίζομεν, σὺ γὰρ Παναγία, τὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν πηγάζεις, εὐφροσύνην καὶ τὴν ἀγαλλίασιν.

Καταβασία.

»Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς, ἐν θρό-
»νω ἐπηρμένω Θεόν, ὑπ' Ἀγγέλων δό-
»ξης δορυφορούμενον, ὦ τάλας! ἐβόα,
»ἐγὼ πρὸ γὰρ εἶδον σωματούμενον
»Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου καὶ εἰρήνης
»δεσπόζοντα.

Ψδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

»Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τε-
»λοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θε-
»ομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσω-
»μεν τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δο-
»ξάζοντες. (δίς).

Ἐκλάμπει πᾶσιν ἡ χάρις σου, σεμνὴ
Παραμυθία αἰείποτε, τοῖς προσπελά-
ζουσι, τῇ παναγίᾳ εἰκόνι σου, τὸν ζό-
φον σβεννουούση, παθῶν καὶ θλίψεων.

Πυξὶς τῆς σῆς ἀγαθότητος, καὶ γνώμων
πρὸς τὸ γένος τὸ βρότειον, τῆς προ-
στασίας σου, ἡ σὴ εἰκὼν πέλει πάντοτε,
Παραμυθία Μῆτερ, Θεοῦ περίδοξε.

Εὐήχοις μέλεσι ψάλλομεν, σὺν πᾶσι μο-
ναστῶν τοῖς στρατεύμασι, τοῖς ἐν τῷ
Ἄθωνι, Παραμυθία τὴν δόξαν σου, τὴν
ἀρῶραγῃ σου σκέπην, καὶ τὴν ἀντί-
ληψιν.

Ἰδού σοι χαῖρε κραυγάζομεν, αἰεὶ τῇ
ῥυομένη ἐκ θλίψεων, τὸ Βατοπαίδιον,
Παραμυθία πανύμητε, ἐκ τῶν ἐχθροῦ
ἐφόδων, καὶ περιστάσεων.

Ἄτερος. Τὴν δένσιν, ἐκχεῶ.

Ῥεόντων, τῆς προσπαθείας τὸν νοῦν
μου, καὶ τοῦ ἄχθους τῆς πικρᾶς ἀθυμίας,
Παραμυθία Πανάμωμε Κόρη, ὡς
συμπαθείας ἀμέτρητον πέλαγος, ἀ-
πάλλαξον ἐκδυσωπῶ, καὶ χαρᾶς τὴν
καρδίαν μου πλήρωσον.

Ἰσχύος, Παραμυθία Παρθένε, ἀναβλύ-
ζει θεϊκῆς διαδόσεις, καὶ καταθλίψεως
πάσης ἐλαύνει, ἡ παναγία Εἰκὼν σου
σκοτόμαιναν διὸ κηρύττομεν αἰεὶ, τὴν
πολλὴν πρὸς ἡμᾶς σου χρησιμότητα.

Ναμάτων, τῶν μυστικῶν ἐπομβρία, ἀ-
θυμίας καὶ ἀνίας καὶ λύπης, σβέσον καὶ
παῦσον τὴν φλόγα εἰς τέλος Παραμυ-
θία Παρθένε πανύμητε, καὶ δροσίσιόν
μου τὴν ψυχὴν, ἐν τῇ αὐρα τῆς σῆς
ἀγαθότητος.

Κατείδε, τὴν ἀλλαγὴν τῶν προσώπων,
ἐν τῇ θείᾳ σου Εἰκόνι Παρθένε, Βατο-
παιδίου πληθὺς μοναζόντων, καὶ τὴν
πολλὴν εὐσπλαγχνίαν σου ἤνεσαν ὅτι
διέσωσας αὐτούς, πειρατῶν φοβερᾶς
ἐπιθέσεως.

Τοῦ Ἁγίου. Ἰθάσθητί μοι ὦτῆρ.

Καὶ σὺ μονῶν κορωνίς, ἀγάλλου νῦν
Βατοπαίδιον, σοῦ ἀνυμνοῦσα υἱοῦ τὰ
ἀνδραγαθήματα, ἀσκήσει τὸ πρότερον
καὶ ὁμολογία, τὴν ζωὴν αὐτοῦ σφρα-
γίσαντος.

Λιμένος πρὶν τοῦ καλοῦ, Βατοπαιδίου
τὸ στάδιον, εἰσῆλθες κατρερικῶς καὶ
διπλοῦν τὸν στέφανον, ἀπειλήφας ὄσιε,
τὸν διπλοῦν ἀγῶνα, ἐκτελέσας ἐν-
τελέστατα.

Εἰρήνης ὄντως υἱός, ἐφάνης Μάξιμε
ὄσιε, κατ' ἄμφω σῶμα καὶ νοῦν, εἰς ἓν
ἐνηρμόνισας, καὶ λαοὺς τοῖς ἤθεσι, πε-
ριπλανηθέντας ἐπανέφερες τοῖς λόγοις
σου.

Ἰάτρευσον καὶ ἡμῶν, τὰ πάθη πάτερ
καὶ τραύματα, ἃ ὁ ἐχθρὸς πολεμῶν,
δολίως ἐργάζεται, καὶ σῶζε τὴν Μάν-
δραν σου, τῆς ἀγνῆς Παρθένου, τὴν
γεραίρουσαν τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Νηδύος ὠφθης ἐκὼν, ἐξ ἀπειράνδρου
γεννώμενος, ὁ ἄσαρκος ὡς Θεός,
Χριστὲ σαρκοφόρος δέ, ὡς ἄνθρωπος
πέφυκας, οὗ τῆς ἐμφορείας, οἱ πιστοὶ
τὸ εἶδος σέβουμεν.

Καταβασία.

»Ἐβόησέ σοι, ἰδὼν ὁ πρέσβυς, τοῖς ὀφ-
»θαλμοῖς τὸ σωτήριον, ὃ λαοῖς ἐπέστη·
»ἐκ Θεοῦ Χριστέ, σὺ Θεός μου.

Κοντάκιον, τῆς Παραμυθίας.

Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Πρὸ τῆς εἰκόνοσ σου ὁ Καθηγούμενος,

ἔστώσ Πανύμνητε καὶ προσευχόμενος,

εἶδε τὴν ξένην καὶ φρικτὴν ἀλλοίωσιν
τῆ μορφῆ σου·

καὶ ἐκ τῶν χειλέων σου, τῆ πολλῆ
εὐσπλαγχνία σου

ἔλαβε τὸ κέλευσμα, ὃ τὴν μάνδραν
διέσωσε·

διό σοι προσηκόντως βοῶμεν· Χαῖρε,
σεμνὴ Παραμυθία.

Ὁ Οἶκος.

Τίς ἂν ἀξίως ἀνυμνήσῃ τὰς πρὸς ἡμᾶς
ἀπείρους σου εὐεργεσίας, καὶ εὐσ-
πλαγχνίας τὸν πλοῦτον, εὐλογημένη
Παντάνασσα; Σὺ γὰρ τὴν τοῦ Βατο-
παιδίου μάνδραν ἐξ ὀλεθρίου πειρατῶν
ἐφόδου διέσωσας, τῷ ἡγουμένῳ αὐτῆς
προσομιλήσασα, καὶ τοῦ Υἱοῦ σου τὴν
δικαίαν ὀργὴν σκεδάσασα· εὐχαρίστοις

οὖν ὤδαῖς δοξάζομέν σε, Μητρόθεε,
καὶ τὴν πάνσεπτον εἰκόνα σου ἀσπα-
ζόμεθα, ἀναβοῶντες ἐν πίστει· Χαῖρε,
σεμνὴ Παραμυθία.

Συναζάριον.

Τῆ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ
Ἁγίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν,
Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ, τοῦ Βατο-
παιδίου καὶ φωτιστοῦ τῆς Ῥωσσίας.

Στίχοι

Μάξιμος μέγας τῆ κλήσει καὶ τῷ βίῳ,
μείζων δὲ νῦν τοῖς νόοις συγχορευών.
Εἰκάδι τε πρώτη Μάξιμος, κεκλήσκειτο
ἐς πόλον εὐρύν.

Καὶ ἀναγινώσκειται τὸ μνηρολόγιον
τῆς ἡμέρας, ἥτοι τῆς ΚΑ'
Ἰανουαρίου. Ἐἶτα μέρομεν·

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνεῖαν ποιούμεθα τῶν
θαυμασίων τῆς Ἁγίας Δεσποίνης
ἡμῶν Θεοτόκου, τῆς ἐπικαλουμένης
Παραμυθίας· ἐξαιρέτως δὲ τῆς θαυμα-
στῆς διασώσεως τῆς τοῦ Βατοπαιδίου
μάνδρας, ἐκ τῆς τῶν πειρατῶν ἐφόδου,
τῆ αὐτῆς φιλευσπλάγχνῳ προνοίᾳ.

Στίχοι.

Χαρᾶς αἰτία, Παραμυθία, πέλει
καὶ θλίψεων ἀλεξιτήριον κόσμου.

Προνοίας σου νεύσει, Βατοπαιδίον πάλα ἐκ
βλάβης ἐρῶσω, Παραμυθία.

Ταῖς τῆς Παναχράντου σου μητρὸς καὶ
Παραμυθίας τοῦ Κόσμου πρεσβείαις,
Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ψδη ζ'. Ὁ Εἰρμός.

»Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρο-
 »νες, παρὰ τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πυρός
 »ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαί-
 »ροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν
 »πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς
 »εἶ. (δίς)

Σβέσον καύσωνα, τῆς φαύλης συνη-
 θείας μου, ἀτοπημάτων μου, καὶ ψυχο-
 φθόρου ὀργῆς, ψεκᾶσιν ἐντεύξεων, τῶν
 σῶν πρὸς Κύριον, Μητροπάρθενε, Πα-
 ραμυθία ἵνα σε, εἰς αἰῶνας μεγαλύνω.

Μακαρίζομεν, Παραμυθία πάνσεπτε,
 ἀξύγων δῆμοί σε, Βατοπαιδίου μονῆς,
 καὶ πόθῳ ἐκάστοτε, κατασπαζόμεθα,
 τὴν εἰκόνα σου, ἐκ πειρατῶν τὴν σώσα-
 σαν, πάλαι τοῦτο τὸ σεμνεῖον.

Ὁ συνέχων με, θανάτου ἀπελήλαται,
 ζόφος τῇ θείᾳ σου, ἐπισκοπῇ Ἀγαθῇ
 διὸ ἀτενίζων σοι, Παραμυθία μου,
 ἱκετεύω σε· τῆς οὐρανῶν ἀξίωσον,
 βασιλείας τὸν σὸν δοῦλον.

Ίατρεῖόν σε, ἀδάπανον γινώσκομεν,
 Θεογεννήτρια, Παραμυθία κλεινὴ, οἱ
 ᾧδε μονάζοντες, σεμνῶς καὶ σπεύδο-
 μεν, τὴν εἰκόνα σου, πανευλαυῶς τὴν
 πάντιμον, καὶ ἁγίαν προσκυνῆσαι.

Ἔτερος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ὁμβροφόρε νεφέλη, ἣ ὄμβρῆσασα κό-
 σμῳ ζῶην αἰώνιον, τῆς θείας εὐφροσύ-
 νης, τὸν ζωηφόρον ὄμβρον, Θεοτόκε
 ἐπόμβρησον, Παραμυθία Ἀγνή, τοῖς
 στένουσιν ἐν λύπαις.

Ῥάβδῳ θείᾳ Παρθένε, τῆς θερμῆς σου
 πρεσβείας καὶ ἀντιλήψεως, ἀπέλασον
 ὡς κύννα, ματαίως ὑλακτοῦντα, κατ'
 ἔμοῦ τὸν πολέμιον, Παραμυθία Ἀγνή,
 ἀνθρώπων εὐφροσύνη.

Ἡ γλυκεῖά σου ὄψις, ἐν τῇ θείᾳ Εἰκόνι
 σου Παναμώμητε, χαρᾶς καὶ εὐφροσύ-
 νης πληροῖ πᾶσαν καρδίαν, καὶ πρὸς
 αἶνον τῆς δόξης σου, Παραμυθία
 Ἀγνή, τοὺς πάντας διεγείρει.

Γέρας θεῖον πλουτοῦσα, καὶ πηγὴν
 συμπαθείας Παρθένε Ἀχραντε, Μονὴ
 Βατοπαιδίου, τὴν θείαν σου Εἰκόνα,
 πάσης θλίψεως ῥύεται, καὶ ὀνομάζει
 αὐτὴν, Παραμυθίαν Κόρη.

Τοῦ Ἁγίου. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὅρους ἐπέβης θεωρίας, Μάξιμε θεό-
 φρον τῇ σπουδῇ σου, καὶ ὑψώσεις Θε-
 οῦ, ἀνέλαβες κραυγᾶζων, εὐλογητὸς εἶ
 Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νέμοις τοῖς πόθῳ σου τελοῦσι, τὰ μνη-
 μόσυνα συγγνώμην θεῖε πάτερ, τοὺς
 ὑμνοῦντας δὲ νῦν, φώτισον μελωδοῦν-
 τας, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς
 τοὺς αἰῶνας.

Γένους ποτὲ τοῦ φωτισθέντος, πάτερ
 μνήσθητι καὶ πρέσβευε σωθῆναι, ἐξ ἁ-
 θέων δεινῶς, κρατούντων ἐν τῇ χῶρᾳ,
 καὶ κωλυόντων ψάλλειν νῦν· ὁ Θεὸς
 εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐν ταῖς ζάλαις ἐφευρόν σε λιμένα, ἐν
 ταῖς λύπαις χαρὰν καὶ εὐφροσύνην, καὶ
 ἐν ταῖς νόσοις ταχινὴν βοήθειαν, καὶ ἐν
 τοῖς κινδύνοις, ῥύστην καὶ προστάτιν,
 ἐν τοῖς πειρατηρίοις.

Καταβασία.

»Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα, Παῖδας
 »θεολογήσαντας, καὶ Παρθένῳ ἀκηρά-
 »τῳ ἐνοικήσαντα, Θεὸν Λόγον ὑμνοῦ-
 »μεν, εὐσεβῶς μελωδοῦντες· Εὐλογη-
 »τὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἦδη ἡ. Ὁ Εἰρμός.

»Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
 »τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν
 »τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν
 »οἰκουμένην ἄπασαν, ἀγείρει ψάλ-
 »λουσαν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα,
 »καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
 »αἰῶνας. (δίς).

Θλίψεων ἐκ πάντων τὴν ψυχὴν μου, καὶ
 βλάβης τοῦ πονηροῦ Βελίαρ λύτρω-
 σαι, φιλανθρώπως Δέσποινα, δρῶσα ἢ
 τὰ δάκρυα, ἐμοῦ οὐ παραβλέπουσα,
 ἀλλὰ σπογγίζουσα, πρεσβειῶν σου,
 μάκτρῳ πρὸς τὸν Κύριον, καὶ Δεσπό-
 την αὐτὰ προσκομίζουσα.

Ἐπλησας ἀφάτου θυμηδίας, τὸν δῆμον
 τῶν μοναστῶν τῶν ᾧδε Ἄνασσα, ἀ-
 σκουμένων λέγουσα, πάλαι τὰ συμφέ-
 ροντα, αὐτοῖς, ᾧ ξένου θαύματος! διὸ
 νῦν κράζομεν· τῆς καρδίας, κατηφῆς
 τῶν δούλων σου, εὐφροσύνης ἀρρήτου
 σὺ πλήρωσον.

Ὅρμος γαληνότατος ὑπάρχεις, καὶ
 φρούριον, Παναμώμητε ἀχείρωτον,
 σκέπη καὶ κραταίωμα, τῶν καταφευ-
 γόντων σοι, Παραμυθία δούλων σου, ἐν
 περιστάσεσι, κατωδύνοις, καὶ ὑμνούν-
 των Κύριον, καὶ Υἱόν σου ὃν μέλπουσιν
 ἄγγελοι.

Τὰς πρὸς τοὺς ἰκέτας σου ἐκφάνσεις,
 εὐνοίας τῆς σῆς κηρύττομεν ἀείποτε,
 καὶ φωνῇ, Παντάνασσα, στεντορεῖα
 κράζομεν ὡς πάλαι Βατοπαίδιον,
 ἐρῶν ὡς τάχιστα, ἐξ ἐφόδου, πειρατῶν
 διάσωσον, καὶ ἡμᾶς τῆς δουλείας τοῦ
 δαίμονος.

Ἔτερος. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ἐξ ἀθυμίας, καὶ συνοχῆς ὀλεθρίας,
 ἀπολύτρωσαι Παραμυθία Κόρη, τοὺς

ὑπερυψοῦντας, τὸν ἄφραστόν σου
 τόκον.

Ῥεῖθρον Παρθένε, τῆς νοητῆς εὐφρο-
 σύνης, πᾶσι βλύζουσα πηγὴ ὡς εὐ-
 σπλαγχνίας, σβέσον μου τὴν φλόγα,
 παθῶν τῶν ψυχοφθόρων.

Ἄγγέλων δόξα, καὶ παραμύθιον μέγα,
 βροτῶν πέλουσα Παραμυθία Κόρη,
 πάσης ἀθυμίας, ἀπάλλαξον τὸν νοῦν
 μου.

Στρέψον τὴν λύπην, Παραμυθία Παρ-
 θένε, τῆς καρδίας μου εἰς θεῖαν εὐφρο-
 σύνην, καὶ τῆς ἐπηρείας, ἐχθροῦ ἀπάλ-
 λαξόν με.

Τοῦ Ἁγίου. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ.

Ῥητόρων ἐδείχθης κληρονόμος, θεο-
 φθόγγων τῶν θεῶν Ἀποστόλων, τὴν
 τούτων ὁδὸν ἐβάδισας προθύμως,
 γράφων καὶ διδάσκων, τὸν Κύριον
 ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
 τοὺς αἰῶνας.

Ἀνέτειλέ σοι πρωΐμως θεοφόρε, ἢ τῶν
 ἄνω θρόνων πάρεδρος σοφία, καὶ
 οἰκονόμος ἄριστος γεγένησαι, ἄξια
 μερίζων, πᾶσι τοῖς αἰτοῦσί σε, λύσιν
 τῶν πταισμάτων, ψυχῶν τε σωτηρίαν.

Ἰκέτευε Μάξιμε θεόφρον, τῆς Μονῆς
 σου φυλάττεσθαι ἀτρώτους, ἐχθροῦ
 προσβολῶν τοὺς ταύτη παροικούντας,
 τὴν εὐσεβῆ ὁμήγουριν, Κύριον ὑμνοῦν-
 τας καὶ ὑπερυψοῦντας εἰς πάντας
 τοὺς αἰῶνας.

Ῥεόντων τὸ ἄστατον γνωρίσας, ἀπερῶ-
 ράγης ὢν νέος ἐκ τοῦ κόσμου σπουδῆ
 σοφῆ τῆς ἕξωθεν σοφίας, τ' ἄριστα ἐκ-
 λέγων, γεγονός δοχεῖον, Θεοῦ ἡγια-
 σμένον.

Θεοτοκίον.

Ὡ φρικτοῦ, Ἰησοῦ μου μυστηρίου, ἐν γαστρὶ πῶς οἰκεῖς Ἀχώρητος ὢν φύσει; πῶς τὴν ἐμὴν ἀτρέπτως σὰρκα ἔλαβες, ἦν θεοῖς δι' οἴκτον; πῶς δὲ τὴν τεκοῦσαν ἀγνεύουσαν φυλάττεις.

Καταβασία.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

» Ἀστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβείας προεστῶτες Νεανίαί· τῇ φλογὶ » δὲ μὴ λωβηθέντες, θεῖον ὕμνον ἔμελλον· Εὐλογοεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν » Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα » τοὺς αἰῶνας.

ΜΡ ΘΔ Ε ΩΣΟΝ ΗΜΑΣ

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος· πανηγυριζέτω » δὲ, αὐλῶν Νόων, φύσις γεραίρουσα, » τὴν ἱερὰν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή, ἀειπάρθενε. (δίς).

Οἴκιτρον λαόν, τὸν σοὶ προσερχόμενον, καὶ ἀνακράζοντα· Παναγία Δέσποινα, Παραμυθία πιστῶν βοήθεια, ἐξ ἀδοκῆτων θλίψεων, τῇ προστασίᾳ σου, ῥῦσαι τάχος, ἵνα χαριστήριον, σοὶ προσάγωμεν ὕμνον γηθόμενοι.

Καύχημα βροτῶν, ἀζύγων ἀντίληψις, Μονῆς θησαύρισμα, καὶ λαμπρὸν διάσωμα, Βατοπαιδίου τῆς ἐν τῷ Ἄθωνι, Παραμυθία πρόσδεξαι, τὰς ἰκεσίας μου, καὶ ἐν ὥρα, τῆς φρικτῆς ἐτάσεως, τοῦ ἀχρείου οἰκέτου σου μνήσθητι.

Εὐφρανὸν ἡμῶν, ἀγνή τὴν διάνοιαν, καὶ διαβήματα, εὐσεβῶς κατεύθυνον, πρὸς ἐργασίαν τοῦ θεοῦ Τόκου σου, τῶν ἐντολῶν πρεσβείαις σου, Θεογενήτρια, ἵνα πάντες, πόθῳ ἀσπαζώμεθα, τὸ λαμπρὸν καὶ σεπτὸν σου ἐκτύπωμα.

Χαῖρε τῆς μονῆς, ἡμῶν ἀγαλλίαμα, χαῖρε ἀνάψυξις, θλιβομένων κράζομεν, οἱ ἐνοικοῦντες τὸ Βατοπαίδιον, Παραμυθία Δέσποινα, χαῖρε διάσωμα, μονοτρόπων, καὶ πιστοῦ πληρώματος, ἀδιάσειστον, χαῖρε προπύργιον.

Ἄτερος. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἰλέω ὄμματί σου, ἴδε τὴν ψυχὴν μου, τὴν τεθλιμμένην πολλοῖς ἀμαρτήμασι, Παραμυθία Παρθένε, καὶ δός μοι ἴασιν.

Μανίας τοῦ δολίου, ῥῦσαί με Παρθένε, καὶ συνοχῆς πονηρᾶς τε καὶ θλίψεως, ὡς παραμύθιον πάντων καὶ καταφύγιον.

Οὐράνωσον τὸν νοῦν μου, ἔρωτι τῷ θεῷ, καὶ γεηρῶν θλιβερῶν με ἀπάλλαξον, Παραμυθία Παρθένε, ἵνα δοξάζω σε.

Ἐμῶν ἀδιαλείπτως, τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, Παραμυθία Παρθένε κραυγάζω σοὶ ῥύου με πάσης ἀνίας τοῦ παναλάστορος.

Τοῦ Ἁγίου.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἰκέτευε τρισμάκαρ τῆς σῆς Μονῆς, τὸ βασιλείον νῦν ἱεράτευμα, τὸ σεβαστόν, μένειν ἠνωμένον καὶ εὐλαβές, καὶ τὴν ὀρθὴν παράδοσιν, ἦνπερ σὺ ἐχάραξας ἐν αὐτῇ, φυλάσσειν ἄχρι τέλους, Μάξιμε θεοφόρε Βατοπαιδίου ἐγκαλλώπισμα.

᾽Ωραῖός σου ὁ βίος καὶ ἡ σεπτὴ, ἦν ἐτέλεσας Μάξιμε ἔνθεος, ἀποστολή, ὡς ἱεροκῆρυξ καὶ φωτιστής, τῆς ἀχανοῦς ᾽Ρωσίδος γῆς, σκότει ἀγνωσίας καὶ μαρασμῶ, ἦν ἔστρεψας εὐχαῖς σου, ὀρθῶν δογμάτων πίστιν καὶ τῶν ἡθῶν πρὸς ἐπανόρθωσιν.

Συνέσει καὶ σοφίᾳ πνευματικῇ, ἀνεδείχθης διδάσκαλος ἄριστος, θεολογῶν, καὶ Λατίνων θραύων δεινὴν ὀφρύν· τὰ δὲ πατέρων δόγματα, ῥώμῃ ἀνεκήρυξας καὶ σπουδῇ, τοῦ βίου μαρτυροῦντος, καὶ τῇ ὁμολογίᾳ, ἣ τελευταίη σου ἔστεφάνωται.

Ἡδύνεται αἰσίως ἡ σὴ Μονή, ὡς στεφάνους αὐτῆς τέκνα φέρουσα, περιχαρῶς, Μάξιμε, τὸν Σάββαν τὸν θαυμαστόν, καὶ τὸν κλεινὸν Εὐθύμιον σὺν τῇ δωδεκάδι τῶν Ἀθλητῶν, Γεννάδιον Κοσμᾶν τε, Ἀγάπιον τὸν πᾶνυ, σὺν Νικοδήμῳ καὶ Νεόφυτον.

Θεοτοκίον.

Φθαρεῖσαν τὴν ψυχὴν μου κλαίω πικρῶς· ἡ τεκοῦσα Θεὸν ὑπεράγαθον ὡς συμπαθῆς, ἴασαι καὶ λύτρωσαι τῶν αἰεί, κολαφιζόντων ἄχραντε, καὶ ἐπεμβαίνόντων μοι δυσμενῶν, σφζόμενός σε ὄπως, προθύμως μεγαλύνω, τῆς σωτηρίας μου τὴν πρόξενον.

Καταβασία.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, πάντων τῶν χριστιανῶν, σκέπε, φρούρει, φύλαττε τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ.

»Ἐν νόμῳ σκιᾷ καὶ γράμματι, τύπον
»κατίδωμεν οἱ πιστοί· πᾶν ἄρσεν τὸ τὴν
»μητρὰν διανοῖγον, ᾽Αγιον Θεῶ· διὸ
»πρωτότοκον Λόγον Πατρὸς ἀνάρχου
»Υἷόν, πρωτοτοκούμενον μητρὶ ἀπει-
»ράνδρῳ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειράριον τῆς Παραμυθίας.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Χαρᾶς τὴν ἀνεκκλάλητον, αἰτίαν καὶ τῶν θλίψεων, ἀλεξιτήριον θεῖον, Παραμυθίαν Παρθένον, τὸ πέλαγος χρηστότητος, καὶ συμπαθείας τέμενος, χρεωστικῶς τιμήσωμεν, καὶ μελιρρύτοις ἐν ὕμνοις, ἀνευφημήσωμεν πόθῳ.

Τοῦ Ἁγίου.

Τοῖς μαθηταῖς συνέρθωμεν.

Βατοπαιδίου σκίρτα νῦν, σὺν ᾽Ορει τῷ Ἁγίῳ, Θεὸς γάρ σοι προβάλλεται, ὡς στέφανους σὰ τέκνα, Μάξιμον θεολόγον, οὗ τὴν μνήμην τιμῶμεν, καὶ σὺν αὐτῷ τοὺς ἅπαντας, μάρτυρας καὶ ὁσίους, σὺν ἀσκηταῖς, εἰς περιχώρον σου στήσαντας πάλιν, καὶ τὸν ἐχθρὸν αἰσχύναντας, χάριτι τῆς Παναγίου.

Ἔτερον τῆς Παραμυθίας.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Παραμυθία κέκληται, προσφόρος Ἀειπάρθενε, ἡ παναγία Εἰκὼν σου, παραμυθίαν καὶ χάριν, καὶ μυστικὴν παράκλησιν, καὶ τῶν δεινῶν ἐκλύτρωσιν, διὰ παντὸς παρέχουσα, τοῖς εὐλαβῶς προσιοῦσι, καὶ ἀνυμνοῦσί σε Κόρη.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑἴΜΟΥΣ.

Ἰστῶμεν στίχους ς' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Τῆς Παραμυθίας. Ἦχος πρ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! τῷ προεστῶτι σαφῶς, τῆς μονῆς προσωμίλησας, καὶ αὐτῷ ἐμήνυσας, τὸν ἐσόμενον κίνδυνον, Παραμυθία, Παρθένε πάνσεμνε, Βατοπαιδίου, μονῆς θησαύρισμα· ὅθεν οἱ σύλλογοι, τῶν ἀζύγων αἴνεσιν πανευλαβῶς, σήμερόν σοι πέμπομεν, εὐχαριστήριον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἵνα τὴν χεῖρα εὐθύς, σοῦ Υἱοῦ τὴν πανάχραντον, ἀποφύγῃς ἔκφρασιν, τῆς μορφῆς σου ἠλλοιώσας, Παραμυθία, σεμνή, τὴν θέλουσαν, σφραγῖσαι χεῖλη, τῆς εὐσπλαγχνίας σου, καὶ βλάβην μέλλουσαν, μὴ λαλήσαι Δέσποινα, τοῖς μοναστῶν, δήμοις τοῖς πικράνασι, Χριστὸν τὸν Κύριον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐκ τῶν πυλῶν τῆς φθορᾶς, τοὺς μονάζοντας ἤρπασας, φιλευσπλάγχνω νεύσει σου, εἰς τὴν μάνδραν Πανύμνητε, Βατοπαιδίου, καὶ ἐκ συλήσεως, στυγνῶν βαρβάρων, αὐτὴν διέσωσας· ὅθεν ἐόρτιον εὐγνωμόνως αἶνεσιν, νῦν οἱ πιστῶν, δήμοι ἀναμέλομεν, σοὶ Μητροπάρθενε.

Ἔτερα. Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πρ. α΄.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀρηθῶς.

Χαίροις τῆς ἱερᾶς σου Μονῆς, στέφανος ὄντως ἔπαινός τε καὶ καύχημα, καὶ θεία παραμυθία, τῶν ἐν αὐτῇ μαθητῶν, οὓς διδάσκεις πάτερ ἐκ τοῦ βίου σου, συνέσει κοσμούμενος, ἀρετῶν καταγωγίον· πρῶτος τῷ ὄντι, καὶ εὐθύς τὴν προαίρεσιν, τοῖς αἰτουσί σε, τὰ σωτήρια ἔλεγες. Μάξιμε καρτερώτατε, οὐράνιε ἄνθρωπε, Ὁρθοδοξίας ὁ στῦλος, τῶν εὐσεβῶν κήρυξ γέγονας, παιδεύων διδάσκων, καὶ πρὸς θείαν πολιτείαν τούτους ὠδήγησας.

Ἐχων τὸν εὐσεβῆ λογισμόν, διαφερόντως τῶν παθῶν αὐτοκράτορα, ἐπέβης ἀνεπιστρέπτῳ, τῇ προαιρέσει ὀρθῶς, θεία θεωρία διὰ πράξεως, θεολόγος θεόληπτος, μυστογράφος σοφώτατος, πύρινος γλώσσα, τὰς αἱρέσεις φλογίζουσα, ὡσπερ μάχαιρα, ὀξυτάτη καὶ δίστομος, πλάνας τὰς ἐκ τῆς Δύσεως, ἀνέτρεψας λόγοις σου, Μάξιμε θείων δογμάτων, ἢ ἀκριβῆς ἀναστήλωσις·

Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις τὸ τῆς σοφίας σεπτόν, καὶ Θείου Πνεύματος ἀγνὸν καταγωγίον, ἡ κλίμαξ ἣν εἶδε τότε, ὁ Ἰακώβ ἀρετῶν, ὃς ἐκθήσω πάτερ ἱερώτατε· Ἀγάπην τὴν κρείττονα, πρὸς Θεὸν συνεπλήρωσας, καὶ τὸν πλησίον, πρὸ σαυτοῦ σὺ τετίμηκας, τοῖς ποθοῦσι δὲ τὸν Χριστὸν πόθῳ ἔδειξας, Μάξιμε ἱερώτατε, φωτίζων τοῖς λόγοις σου, τὰς ἐκκλησίας στηρίζων, καὶ τῶν ἡθῶν τὴν ὀρθότητα, σφραγίσας τοῖς πόνοις, ὡς ἀποστολὸς τις ἄλλος, τὴν μαρτυρίαν σου.

ᾠδα. Τοῦ Ἁγίου Μαξίμου.

Ἦχος πρ. δ΄.

Τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀκέραιον, Μάξιμε πάτερ, πρὸς τὸ καθ' ὁμοίωσιν, δ' ὡς δυνατόν προσπελάσας, υἱὸς Θεοῦ πρεπόντως κεκλήρωσαι. Τῆς γὰρ φωνῆς Κυρίου, τοῦ Θεοῦ ἐπακούσας· “στηρίξον τὸν ἀδελφόν σου”, οὐκ ἔδωκας ὕπνον σοῖς ὀφθαλμοῖς. Τῆς δὲ κρείττονος ὁδοῦ, τὸ πέρας ἐκπληρώσας, τοῖς βορείοις ἀπεδήμησας λαοῖς, σκότει ἀγνωσίας καὶ ἀχλύει αἱρέσεων πεπλανημένοις· οὓς διδάσκων καὶ φωτίζων ἐπέστρεψας, πρὸς νομὰς σωτηρίους· φθόνῳ δὲ τοῦ ἐχθροῦ διασυρεῖς, φυλακαῖς πολυετῆς ἔκαρτέρησας, σφραγίσας σου τὸ ἔργον δι' ὁμολογίας· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, τῶν πόνων σου τὰ ἔπαθλα κομιζόμενος, μνήσθητι καὶ ἡμῶν, τῶν εὐφημούντων σε.

Καὶ νῦν. Τῆς Παραμυθίας.

Ἦχος πρ. α΄.

Τῇ μητρικῇ σου παρῶσῃ, καὶ φιλανθρώπῳ προνοίᾳ, ἀπελαύνεις τῶν θλίψεων καὶ κινδύνων ζόφωσιν, Παραμυθία παντευλόγητε· σὺ γὰρ τὴν λύπην, εἰς ἄφατον μεταποιεῖς εὐφροσύνην, ὅτι

ὀξέως προφθάνουσα τὰς παγίδας συν-
 τρίβεις, καὶ ἐκ δεινῶν ἀπαλλάττεις
 τοὺς δούλους σου· μὴ παύση οὖν
 ἀσφαλῶς καὶ ἡμᾶς διέπυσα, καὶ ἐν τῇ
 ὥρᾳ τῆς Κρίσεως, τήρησον ἡμᾶς ἀκα-
 τακρίτους, ταῖς πρὸς τὸν Υἱὸν σου
 ἐντεύξεις.

Ποχορογία μεγάρη, καὶ τὸ
 ἀποραυτίκιον:

Ἦχος α'. Τοῦ ρίθου σφραγισθέντος.
 Τῆς ποιμένης κυκλωθείσης ὑπὸ τῶν πο-
 λεμίων, καὶ τῶν διωκτῶν ὑλακτούντων
 κατὰ τῶν σῶν προβάτων, προσεῖπας
 τῷ δουλῷ σου Ἀγνή, καθ' ὕπαρ φωνή-
 σασα αὐτῷ· Διὰ τοῦτο καὶ χορεῖται τῶν
 μοναστῶν κραυγάζομεν ὁμοφώνως·
 Δόξα τῇ ἀντιλήψει σου σεμνή, δόξα τῇ
 προστασίᾳ σου. δόξα Παραμυθία σοι
 μόνη Πανύμνητε.

Ἀπόρρυσις.

ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ μακαρισμοὶ
 ἐκ τῶν κανόνων τῆς Θεοτόκου καὶ
 τοῦ Ἁγίου.

Κοινωνικόν· «Ποτήριον σωτηρίου...»

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΜΟΝΩ ΑΛΗΘΙΝΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.